

збереженням моделі договору, тобто ознаки початкового зобов'язання залишаються незмінними.

Зважаючи на наведене, можна виділити ознаки зміни договірної зобов'язання до яких слід віднести наступні: а) при зміні умов договору договірне зобов'язання продовжує дію, але у зміненому вигляді на підставі, що має похідний характер; б) зміна договірної зобов'язання відображається у зміні його структурних елементів (суб'єкт, об'єкт чи зміст); в) зміна договірної зобов'язання відбувається внаслідок настання певних підстав – юридичних фактів; г) спрямованість на майбутнє, тобто сторони не повертаються до попереднього стану.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України. Прийнятий Верховною Радою України від 16 січня 2003 р. № 435-4. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356.
2. Ромащенко І.О. Зміна та припинення цивільного правовідношення як способи захисту цивільних прав: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Київ, 2014. 18 с.
3. Родоман Т.О. Характеризуючі ознаки поняття «зміна умов договору» в цивільному законодавстві України. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право*. 2014. № 4 (75). С. 46-50.

Кузяк І.І.
студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: доцент, к.ю.н. кафедри
конституційного, адміністративного та
фінансового права ЮФ ТНЕУ
Росоляк О.Б.

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У КОНТЕКСТІ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Вступ. Економічне зростання держави в цілому до значної міри залежить від рівня адміністративного управління. Позитивні зрушення у цій сфері в Україні можливі внаслідок взаємозв'язку урядових інституцій та відомств із органами управління на місцях, а також децентралізації - через створення об'єднаних територіальних громад, передачу їм повноважень та надання можливостей впливати на усі сфери життя регіону. У зв'язку із цим є зрозумілою необхідність реформи адміністративного управління - розробки нової політики і стратегії, які б дозволили вирішити глобальні проблеми регіонів, забезпечити не тільки теперішнє, але і майбутнє суспільство ресурсами, необхідними для задоволення його потреб. Проте для ефективної реформи необхідно проаналізувати досвід зарубіжних країн, зважити всі переваги та недоліки.

Виклад основного матеріалу. Відносини, що супроводжують адміністрування характеризуються підпорядкованістю переважно закону, а не

суб'єкту, децентралізацією, узгодженням інтересів учасників процесу, відповідальністю суб'єкта і об'єкта за стан системи.

Публічне адміністрування - скоординовані групові дії з питань державних справ, які: пов'язані із трьома гілками влади (законодавчою, виконавчою, судовою); мають важливі значення у формуванні державної політики; є частиною політичного процесу; значно відрізняються від адміністрування у приватному секторі; пов'язані із багаточисельними приватними групами та індивідами, які працюють у різних компаніях та громадах.

Публічне адміністрування охоплює систему державної виконавчої влади і місцеве самоврядування, є діяльністю з формування, впровадження, оцінювання та модифікації публічної політики.

Термін «сталий розвиток» досить давно увійшов у наш сьогоденний лексикон. Класичне визначення сталого розвитку було сформульоване ще 1987 року у звіті комісії ООН під керівництвом Гро Харлем Брутланд, (Gro Harlem Brundtland), на той час прем'єр-міністра Норвегії, - це *«розвиток, який відповідає потребам сьогодення, не шкодячи можливостям майбутніх поколінь забезпечити свої потреби»*. Це планування на перспективу, планування, яке враховує найкращі інтереси країни та її громадян. Сталий розвиток є новою світоглядною, політичною та практичною моделлю розвитку для усіх країн світу, які розпочали перехід від суто економічної моделі розвитку до пошуку оптимального балансу між трьома складовими розвитку – економічною, соціальною та екологічною. Реалізація цієї моделі потребує формування системи публічного управління сталим розвитком, необхідною передумовою якого та його важливою складовою є належне врядування.

Стратегічне бачення сталого розвитку України ґрунтується на забезпеченні національних інтересів та виконанні міжнародних зобов'язань України щодо сталого розвитку. Такий розвиток передбачає: подолання дисбалансів, які існують в економічній, соціальній, екологічній сферах; побудову мирного та безпечного, соціального згуртованого суспільства з належним управлінням та інклюзивними інституціями; забезпечення партнерської взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, бізнесу, науки, освіти та організацій громадянського суспільства; повну зайнятість населення; високий рівень освіти та охорони здоров'я; стан довкілля, який забезпечуватиме якісне життя та благополуччя теперішнього і майбутніх поколінь; децентралізацію та впровадження регіональної політики, яка передбачає гармонійне поєднання загальнонаціональних і регіональних інтересів; збереження національних культурних цінностей і традицій. Указом Президента України було схвалено Стратегію сталого розвитку «Україна-2020». Стратегія передбачає розвиток за такими напрямками:

– перший – забезпечення сталого розвитку країни, проведення структурних реформ, забезпечення економічного зростання екологічно невиснажливим способом, створення сприятливих умов для ведення господарської діяльності;

– другий – забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, захищеності інвестицій та приватної власності, забезпечення миру і захисту кордонів, чесного та неупередженого правосуддя, невідкладне проведення

очищення влади на всіх рівнях та забезпечення впровадження ефективних механізмів протидії корупції.

Пріоритетом є безпека життя та здоров'я людини, що неможливо без ефективної медицини, захищеності соціально вразливих верств населення, безпечного стану довкілля і доступу до якісної питної води, безпечних харчових продуктів та промислових товарів;

– вектор відповідальності – забезпечення гарантій кожному громадянину, незалежно від соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, мати доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров'я та інших послуг в державному та приватному секторах;

– вектор гордості – забезпечення взаємної поваги та толерантності в суспільстві, гордості за власну державу, її історію, культуру, науку, спорт.

Оцінюючи характерні зміни в розвинених країнах упродовж останніх двадцяти років, слід відмітити, що вони пов'язані з динамічним зростанням впливу місцевих і регіональних процесів на розвиток в цілому. Цей вплив трансформується також і в суто політичний процес децентралізації влади через підвищення ролі місцевих органів влади різних територіальних рівнів. В означених умовах формування політики сталого (збалансованого) розвитку «зверху-вниз» стає малоефективним, оскільки обмежує можливості використання місцевого потенціалу внутрішнього розвитку. Як наслідок відбувається пошук нових моделей публічного управління, які передбачають як горизонтальну координацію діяльності центральних органів виконавчої влади (секторних політик), так і вертикальну – між центральними та місцевими органами (багаторівневе управління). Подібна трансформація змінює роль центральних урядів: в умовах необхідності впливу на розвиток усіх регіонів, а не тільки слаборозвинутих, вони стають відповідальними за формування загальних правил, контролюючих та координуючих механізмів у здійсненні політики сталого (збалансованого) розвитку на усіх територіальних рівнях.

Серед нових функцій, які з'явилися у центральних урядів багатьох країн у новій моделі управління, з формування та реалізації політики сталого (збалансованого) розвитку варто виокремити наступні:

– сприяння пошуку консенсусу між регіонами й секторами, включаючи визначення цілей, часових рамок та просторових меж;

– збирання й аналіз адекватних даних та інформації, формування баз даних щодо потреб і можливостей розвитку регіонів, посилення діалогу між центральними органами виконавчої влади;

– розвиток законодавчої, фінансової та адміністративної систем, які регулюють складні ієрархічні види координації;

– функція «арбітра» при вирішенні протиріч між різними сферами державної політики та регіонами, включаючи визначення політичної відповідальності за кінцеве рішення;

– пошук балансу інтересів і компетенції між сферами державної політики, регіонами й територіальними рівнями влади для надійного функціонування управлінської системи в цілому;

– оцінювання та моніторинг результатів державної політики з метою уникнення інформаційних розривів, покращення якості рішень, що приймаються її суб'єктами на всіх територіальних рівнях влади.

Висновки. Дослідження світового досвіду, якість і стан розвитку публічного адміністрування в Україні дозволяє зробити висновки про початок нового етапу розвитку публічного адміністрування, що стане основою для побудови української моделі ефективного публічного управління. Врахування зарубіжного досвіду є корисним і необхідним при здійсненні публічного управління у контексті сталого розвитку економіки України, розробці Проекту Стратегії сталого розвитку України до 2030 року.

Список використаних джерел

1. Мерзляк А. В. Державне управління: вітчизняний та зарубіжний досвід. Публічне адміністрування теорія та практика. 2017. №1. С. 1-13.
2. Морально-етичні засади розвитку державної служби України: європейський та вітчизняний досвід : монографія / С.М. Серьогін, О.В. Антонова, І.І. Хожило та ін.; за заг. та наук. ред. проф. С.М. Серьогіна. Дніпропетровськ: ДРІДУ НАДУ, 2007. 290 с.
3. Основи управління в публічній адміністрації : матеріали дистанц. навчання, організованого Польс.-укр. Центром громадської освіти у м. Краснік (Польща). URL: <http://www.puoer.org> (дата звернення: 05.10.2019).
4. Основні політичні проблеми впровадження моделі “нового державного менеджменту”. URL: <http://centurioncenter.narod.ru/vd4.html> (дата звернення: 3.10.2019).
5. Мельтюхова Н.М., Корженко В.В., Дідок Ю.В. та ін. Зарубіжний досвід публічного адміністрування. Київ. 2015. №5. С. 59–68.

*Кульбабська І.В.
студентка юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., старший викладач кафедри
міжнародного права та міграційної політики ТНЕУ
Марценко Н.С.*

ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРЕДСТАВНИЦТВА У АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКІЙ СИСТЕМІ ПРАВА

У доктрині приватного права існує достатньо багато наукових підходів, котрі розкривають сутність та зміст представництва. Серед сучасних концепцій представництва особливої уваги заслуговує дослідження Г. Гроція, який першим узагальнено сформулював теорію представництва, обґрунтовуючи її як фікцію, через яку дії представника рівнозначні тому, що довіритель сам є присутнім, а його волевиявлення втілюється в особі представника.

У країнах англосаксонської правової сім'ї доктринальний фундамент представництва («агенсу») базується на доктрині «тотожності», «ідентичності», котра є протилежною теорії «сепарації», поширеній у континентальній правовій сім'ї. Згідно із даною теорією представник є другим «я» особи, яку представляють, від якої він одержує повноваження і діє в рамках цих повноважень. Тобто, представництво розглядається як наслідок доручення і невід'ємна його частина.